

81. møde.

Onsdag den 28. april kl. 13.

Formanden: I skrivelse af 10. d. m. meddeler folketingsmand Frode Jakobsen, at han på grund af udsendelse i offentligt hverv ikke vil kunne deltage i tingets møder i mindst 1 måned, hvorfor han anmoder om orlov fra 11. maj d. å. at regne og om, at stedfortræderen må blive indkaldt.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Juul Madsen* til finansministeren:

„Vil ministeren foranledige, at de skatteydere, der har indbetalt tvangslån, fritages for ulejlighed med at afhente sparebeviser?“

Juul Madsen: Den bundne opsparing, vedtaget den 15. marts 1963, var jo ikke nogen populær foranstaltning hos skatteyderne og kunne heller ikke forventes at være det, når man tager forhistorien i betragtning. Man fik, dengang den bundne opsparing eller tvangslånet skulle betales, udleveret en foreløbig kvittering, og det fremgik af lovens § 4, at der senere skulle udstedes en endelig kvittering.

Det, der nu vækker forundring eller forargelse hos de fleste af de 1,2 millioner skatteydere, som har betalt bunden opsparing, er, at man nu à la folkevandring skal begive sig til rodekontor eller kommune-kontor for at få den midlertidige kvittering ombyttet med en varig kvittering, hvorefter man så til sin tid skal begive sig på den samme vandring for at få det beløb udbetalt, man har indbetalt eller rettere sagt har lånt statsmagten. Det måtte forekomme naturligt, om man fra finansministeriets side havde søgt en anden og bedre og for skatteyderne lempeligere udvej.

Det fremgår imidlertid af finansministerens cirkulære, afsnit 3, at det forlanges, at skatteyderne begiver sig direkte til rodekontoret eller kommune-kontoret for at få kvittering nr. 2, og at man kun i særlige

tilfælde kan få denne kvittering tilsendt pr. post. Vi ser dog, at kommunerne fortolker afsnit 3 forskelligt, at der f. eks. er én opfattelse i Gladsaxe kommune og en anden opfattelse i Københavns kommune. Jeg ville mene, det var rimeligt, at finansministeren bragte orden i den usikkerhed, der er omkring denne sag.

Derfor har jeg stillet mit spørgsmål, hvori jeg beder finansministeren undersøge, om der er mulighed for at fritage skatteyderne for den ulejlighed, det er gentagne gange at gå på kommune-kontoret vedrørende den samme sag.

Finansministeren (Poul Hansen): Inden jeg svarer på det stillede spørgsmål, vil jeg gerne redegøre for, hvorfor den ombytning af de foreløbige kvitteringer med endelige opsparingsbeviser, som er foreskrevet i loven om den bundne opsparing, er organiseret på den måde, det er sket.

Med hensyn til hele tilrettelægningen af denne administration — det drejer sig nemlig, som det ærede medlem rigtigt sagde, om 1,2 millioner opsparingsbeviser — måtte jeg allerede i begyndelsen af oktober i fjor tage stilling til, om ombytningen skulle ske ved afhentning eller ved, at opsparingsbeviserne blev tilsendt opsparerne. Det er klart, at jeg på forhånd havde en stærk tilbøjelighed til at træffe den beslutning, at opsparingsbeviserne simpelt hen skulle sendes ud. Det ville tilsyneladende være den service over for opsparerne, som man nu så livligt efterlyser. Imidlertid blev jeg stillet over for erfaringer fra tidligere tilsvarende udleveringer, som gav mig det bestemte indtryk, at en afhentning ville være mere effektiv og trods alt fremkalde mindre kritik end en generel udsendelse. Det spillede også herved en rolle, at man ved den bundne opsparing i 1951-52 anvendte afhentningsmetoden på tilsvarende vis som nu.

Der er jo tale om værdipapirer, og en udsendelse må altså ske i anbefalede breve. Erfaringen fra udsendelsen af sparebeviserne i sin tid — ikke opsparingsbeviserne, men sparebeviserne — viser, at et stort antal breve kom retur, enten fordi der forelå uoplyste adresseforandringer, eller fordi brevene ikke blev afhentet på posthuset. En sådan afhentning af anbefalede breve må ske, når postbudet ikke træffer